

dan er det ikke. Situationen vil være den, at Ægtefællerne skal blive enige om. . . . jeg maa vente et Øjeblik, til det ærede Medlem er færdig med at le, saa vil jeg begynde min objektive Argumentation — de skal blive enige om, hvor Barnet skal gaa i Skole; og hvis de ikke kan blive enige om det, kommer Lovens Regler til Anvendelse, og saa er Forældrene pligtige at sætte Barnet i Almueskolen dér, hvor de bor; og hvis det ikke sker, har vi en anden Regel, der siger, at Værgeraadet kan gribe ind overfor de Forældre, der misbruger deres Stilling overfor Børnene, saa det ærede Medlem behøver ikke at være bange, vi skal nok klare den Situation.

Under alle Omstændigheder kan jeg ikke gaa med til, at naar to Ægtefæller er uenige, skulde de have Adgang til at gaa til Amtmanden, eller hvem det var, der var foreslaaet i det Zahleske Forslag, og saa skulde Amtmanden afgøre, om Barnet skulde gaa i den ene eller den anden Skole eller skulde studere det ene eller det andet. Det forekommer mig i allerhøjeste Grad uheldigt, om vi skulde have en Trediemand til at blande sig i Forholdet mellem Mand og Kone. Nej, lad Ægtefællerne blive enige, og hvis ikke den fælles Kærlighed til Børnene kan faa dem til at blive enige, og de derved kommer ned under det Minimum af Hensynet, som de skylder Børnene, har vi andre Regler at bringe til Anvendelse overfor disse Forældre.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Vanggaard sige, at Forslaget om at lægge Arbejdet over paa Politimestrene har visse Skavanker, idet det gaar med Politimestrene paa lignende Maade som med Sogneraadsformændene, at man her paa Rigsdagen efterhaanden lægger alt Arbejdet over paa dem. Det bliver umuligt for Politimestrene at overkomme mere Arbejde, end de har. Derfor maa vi, hvis vi ikke kan bruge Sogneraadsformanden, se at finde en anden Løsning. Jeg tror ikke, Politimesteren er en heldig Løsning, saa meget mere som Parterne faar langt at rejse for at komme til Politimesteren. Jeg hørte nok det ærede Medlem Hr. Vanggaard sige, at Parterne nu om Dage ikke var saa bange for at rejse. Jeg maa bedrøve det ærede Medlem med, at det strider fuldstændig imod det praktiske Livs Erfaringer. Hver Gang Talen er om at nedlægge f. Eks. en Jurisdiktion, selv om Nedlæggelsen kun vil medføre ganske ubetydelige Rejser for de interesserede, faar man at se, hvor bange Folk er for at rejse.

Maa jeg til det ærede Medlem Hr. Refshauge udtale en Tak, fordi han saa tydeligt

og klart tog Standpunkt imod det, som blev udtalt af det ærede Medlem Fru Elna Munch.

Til det ærede Medlem Hr. Blang vil jeg sige, at Sagen vil nu blive forhandlet nærmere i Udvalget. Jeg tror, at da vi i og for sig har samme Tanke, vil det nok lykkes at blive enig. Jeg haaber i det hele taget paa, at naar vi nu forhandler Sagen i Udvalget, vil det lykkes at opnaa en lignende Enighed, som vi opnaaede i Landstinget, da Sagen blev drøftet dér.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Elna Munch har Ordet for en kort Bemærkning.

Elna Munch: Den højtærede Justitsminister spurgte mig, hvor jeg havde det fra, at han havde udtalt, at Bestemmelserne i § 2 ikke var tilstrækkelig begrundet. Jeg skal svare den højtærede Justitsminister, at det staar i hans Motiver til Lovforslaget, saa jeg har det fra ham selv. (*Justitsministeren* [Rytter]: Vil De ikke sige mig, hvor det er?) Det staar Side 20 i Bemærkningerne: „Bestemmelserne om en Ret for Kvinden og det udenfor Ægteskab fødte Barn til at føre Mandens Familienavn samt om en Arveret for Barnet efter Faderen har man udeladt som ikke tilstrækkelig begrundede“ (*Justitsministeren* [Rytter]: „og“) ja, det kommer bagefter: „og i hvert Fald som liggende udenfor Omraadet af nærværende Lov“. Men den højtærede Justitsminister har fremhævet som det væsentlige, at Bestemmelserne ikke er tilstrækkelig begrundet, og det er det, jeg har sagt. Om det hører hjemme i denne Lov eller ikke, spiller for mig ikke saa forfærdelig stor en Rolle. Det er muligt, at den naturligste Plads var i en kommende samlet Lovgivning om de udenfor Ægteskabet fødte Børns Stilling; men her var en Lejlighed, hvor man kunde slaa Princippet fast, som kunde være et heldigt Præcedens. Det er jo kun faa Børn, det drejer sig om, men her kunde man gøre en Begyndelse til en retfærdig Lovgivning, og jeg synes, det var rigtigt, om man tog Anledning til at indføre det her.

Med Hensyn til § 18 kan jeg stadig ikke se, at den er klart affattet. Jeg synes ikke, den højtærede Justitsminister svarede paa mit Spørgsmaal. Der staar intet udtrykkeligt om, hvorledes det gaar i det Tilfælde, at den ene af de Personer, der agter at indgaa Ægteskab, ikke tilhører noget Trossamfund; i hvilket Trossamfund vil